

Robogok messze-messze e nyüzöge vonaton

S az ablakon kinézve a nap pirítgatja arcom.

Odakinn sok mindent látok,

Pusztát, mezőt, szép virágot.

Időnként lobog a szántás szőke dús haja,

Tán eső lesz? Forduljak majd vissza, haza?

Ohh, de hát mégis minek, mikor

Még az őzikek is ottan legelésznek?

Belül most még a tér is csendes

És a székem is egész kényelmes.

Néha azért keverednek

az itthoni s a külföldi hangok

Habár az álmoság miatt alig hallom.

Ahh, most oly nyugalmas e vonaton...